

Arrest

nr. 184 842 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 september 2015 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 24 februari 2016 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 maart 2016 beslist de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker af te geven.

Het betreft de bestreden beslissing. Zij werd aan de gekozen woonplaats van de verzoeker ter kennis gebracht per aangetekend schrijven van 7 maart 2016 en is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt

naam : K.

voornaam : R.

geboortedatum : 01.01.1997

geboorteplaats : B. A.

nationaliteit : Pakistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar Op 24/02/2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 169.489 van 9 juni 2016 word het beroep tegen de voormelde beslissing van de Commissaris-generaal verworpen en wordt aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

De verweerder merkt op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 74, §2 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk:

"§ 2. De vreemdeling die binnen het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, § 2, aangewezen overheden, en die overeenkomstig artikel 74/6, § 1bis, van de wet, in een bepaalde plaats wordt vastgehouden, ontvangt kennisgeving van deze beslissing door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 39bis. In dit geval ontvangt de betrokkene, overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies. "

Terwijl art. 52/3 §2 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"§ 2. In de in artikel 74/6, § Ibis, bedoelde gevallen moet de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven.

Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden. "

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij ook een beslissing tot vasthouding op een welbepaalde plaats (bijlage 39 bis) heeft gekregen op 31.07.2015 en op 15.10.2015, gebaseerd op artikel 74/6, § Ibis, 5° van de Vreemdelingenwet.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene résultante van asielaanvraag van verzoeker, nu deze in een welbepaalde plaats wordt vastgehouden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dienaangaande bovendien een gebonden bevoegdheid. en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 74 §2 van het Vreemdelingenbesluit en art. 52/3 van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, die een asielaanvraag indiende en in een welbepaalde plaats wordt vastgehouden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij het door haar ingediende beroep.

Dit geldt des te meer nu de bestreden beslissing daarnaast steunt op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt in haar eerste lid als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 22.04.2004, 13.08.2012, 10.07.2015 en op 30.07.2015 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen zijn definitief en uitvoerbaar.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van art. 3 en 13 EVRM en art. 4, 19, en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Het supra aangehaalde art. 52/3, § 2 Vreemdelingenwet voorziet immers niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgetoetst aan hogere rechtsnormen, nu de loutere vaststelling dat verzoekende partij vastgehouden wordt op een welbepaalde plaats en aldaar een asielaanvraag indient, door de wetgever als enige voorwaarden werden bepaald bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit standpunt werd bevestigd door het Grondwettelijk Hof, dat stelt:

"De beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, wordt bij de bestreden bepaling enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan zij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten afhankelijk stelt, namelijk indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet in overweging neemt of weigert te erkennen en indien de asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft. In dat stadium dient de minister of zijn gemachtigde niet te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in acht neemt. Met betrekking tot die toetsing wordt in de memorie van toelichting aangegeven dat « het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten » (Pari. St., Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/001 en 53-2556/001, p. 19)." (GwH nr. 2015/089 van 11.06.2015)

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang."

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, in tegenstelling tot hetgeen de verweerder voorhoudt, niet is getroffen in toepassing van artikel 74, §2 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Ook verweerders stelling dat de verzoeker op 31 juli 2015 en op 15 oktober 2015 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats heeft gekregen, strookt geenszins met de stukken van het administratief dossier.

Het verweer omtrent de gebonden bevoegdheid tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in uitvoering van artikel 74, §2 van het vreemdelingenbesluit en artikel 52/3, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) is dan ook niet dienstig. Ook het betoog dat het artikel 52/3, §2 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgetoetst aan hogere rechtsnormen, is niet ter zake dienend.

De Raad stelt voorts vast dat de verweerder evenmin aantoonde dat aan de verzoeker reeds bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgegeven op 22 april 2004, 13 augustus 2012, 10 juli 2015 en 30 juli 2015. Er dient op te worden gewezen dat de verweerder, indien hij een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt, zich niet kan beperken tot loutere beweringen. Hij is er tevens toe gehouden om de feitelijke elementen die hij ter ondersteuning van zijn exceptie naar voor brengt, concreet aannemelijk te maken door daaromtrent de nodige stavingsstukken op te nemen in het administratief dossier. *In casu* is er echter in het administratief dossier geen enkel spoor terug te vinden van de door de verweerder genoemde bevelen om het grondgebied te verlaten. De verweerder kan dan ook niet dienstig opwerpen dat het thans bestreden bevel een herhaald bevel uitmaakt.

Waar de verweerder aanhaalt dat het bestreden bevel is getroffen in toepassing van een gebonden bevoegdheid die zou blijken uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat, hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen op grond van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten "moet" afgeven, dit niet mag

worden begrepen als een absolute verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RVV 19 december 2013, AV, nr. 116 003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc.Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, bij uitstek elementen verbonden met fundamentele rechten die voortvloeien uit artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* wordt in voorliggend verzoekschrift de schending van artikel 3 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat de verweerder beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

In wat als een enig middel kan aangemerkt worden voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 3 en 13 van het EVRM, de artikelen 4, 19, en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het 'principe van de wapengelijkheid' (de rechten van verdediging).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 3 (verbod op foltering) en 13 (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto de artikelen 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 19 (verbod op refoulement) en 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; schending van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht; schending van het principe van de wapengelijkheid;

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt: (...)

Deze motivering is ongeldig omdat de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een administratieve beslissing zonder gezag van gewijsde is dat geen bewijs oplevert (R.v.V. Algemene Vergadering nr. 45.395 van 24 juni 2010, www.rvv-cce.be; A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2009, p. 818) waardoor dat verwerende partij niet kan uitgaan van bewezen feiten om haar beslissing draagkrachtig te motiveren.

Bovendien sluit een weigering van de internationale bescherming niet uit dat de kandidaat asielzoeker toch bij verplichte terugkeer blootstaat aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling en dat daardoor de bestreden beslissing het verbod op refoulement schendt. Het land van herkomst van verzoekende partij kwalificeert niet als veilig land van herkomst omdat het niet op de lijst van veilige landen van het Koninklijk Besluit in uitvoering van artikel 57/6/1 van voormelde Wet van 15 december 2016 voorkomt. Verwerende partij dient daarom minstens na te gaan of de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd zijn toegestaan en parallelle rechten met dezelfde bescherming in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en het non-refoulement beginsel worden nageleefd en haar beslissing en is ertoe gehouden om haar bestreden beslissing in die zin te motiveren.

Ten slotte is het beroep in volle rechtsmacht voor uw Raad hangende waardoor er geen gezag van gewijsde bestaat in zake hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling die binnen de exclusieve beoordelingsbevoegdheid van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen valt. Bij gebrek aan een beslissing van uw Raad daaromtrent is de bestreden beslissing zonder kennis van zaken genomen.

Verwerende partij kan er dus niet zonder verder onderzoek van uitgaan dat verzoekende partij de geweldplegingen op oud-leden van de Lashkar-e-Tanzeem militie die lokale leiders bewaakten en nu systematisch worden geëlimineerd niet moet vrezen en over voortdurende en afdoende nationale bescherming beschikt tegen dit geweld.

Op verwerende partij rust een verbod op refolement. Bij gebrek aan enig onderzoek omtrent het voorgaande beschreven kan verwerende partij geen zorgvuldige beslissing nemen over de definitieve stopzetting van mishandeling en het al of niet voorhanden zijn van een voortdurende en systematisch afdoende bescherming daartegen door de nationale overheden van verzoekende partij.

Schending van de motiveringsplicht.

Het gebrek aan afdoende motieven leidt ertoe dat verzoekende partij zich niet meer specifiek en ten gronde kan verdedigen.

Schending van de rechten van verdediging.

Verwerende partij had bijgevolg eerst verzoekende partij moeten horen om met kennis van zaken een gegronde beslissing te kunnen nemen wat zij niet doet waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht schendt en zij niet kan motiveren dat de bescherming verleend door de meer voordelige internationale verdragsbepalingen in het bijzonder de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 waarvan zij absoluut niet mag afwijken en die haar binden niet schendt (cf. infra).

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om haar vrees voor blootstelling aan een reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling zoals hoger beschreven te kunnen staven en toelichten zoals zij meende met reden en recht om een asielaanvraag in te dienen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover).

Schending van de hoorplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de verplichting op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 123.726 van 1 oktober 2003; R.v.St. nr. 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. nr. 167.411 van 2 februari 2007; o.a. R.v.V. 38.899 van 18 februari 2010). Verwerende partij heeft de feiten niet onderzocht en a fortiori kan er geen sprake zijn van een correcte feitenvinding.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 die absoluut aan verzoekende partij zijn toegekend.

In die omstandigheden zoals aangehaald nam verwerende partij een bestreden beslissing zonder kennis van zaken terwijl op haar de verplichting in de bewoordingen van een absoluut verbod rust om geen beslissingen te nemen die leiden tot de schending van de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 en 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Het verbod op mishandeling in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd is absoluut dat wil zeggen dat verwerende partij geen enkele afwijking onder welke omstandigheid dan ook wordt

toegestaan (art. 15, 2 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd).

Artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 verleent minstens eenzelfde bescherming als artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000).

Artikel 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 voorziet diensgevolge ter bescherming van deze absolute rechten in een verbod op refolement dat wil zeggen in casu tegen de bestreden beslissing.

Het maakt niet uit of de wetgever door een wetsartikel te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert (zie verder).

Artikel 75, § 2 / artikel 81 worden zonder rechtsbron (Wet of Koninklijk Besluit) vermeld waardoor verwerende partij tekortkomt in haar formele motiveringplicht en verzoekende partij in de onmogelijkheid wordt gesteld om zich te verweren.

Artikel 75, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 verwijst via artikel 52/3, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 naar artikel 7 van dezelfde wet.

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met hogervermelde positieve verplichtingen van verwerende partij. verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen na te leven.

Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnorm artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 niet wijzigen of inperken.

Een herhaling van een bevel evenmin.

Verder ontbreekt elk pertinent motief dat aantoont dat de bestreden beslissing het verbod op de schending van de voormelde artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 en 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 niet schendt waardoor verzoekende partij bovendien niet weet waartegen zij zich moet verdedigen.

Schending van de motiveringsplicht.

De uitvoering van de bestreden beslissing doet deze uitdoven waarna het tot de vaste rechtspraak van uw Raad behoort dat verzoekende partij niet langer een actueel belang heeft in haar beroepsprocedure. Dit komt er op neer dat de uitvoering een effectief beroep in de zin van de artikelen 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 aan verzoekende partij ontnemt. Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden geschorst.

Schending van de artikelen 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De uitvoering van de bestreden beslissing die niet met reden en recht is verantwoord schendt het principe van verbod op refolement.

Schending van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking der normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft beslist dat geen administratieve beslissing “mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden” (R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; Rv St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010). “Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de bepalingen van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor een passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepalingen worden opgelegd”; EHRM 11 juli 2000, Jabari / Turquie, § 48, EHRM 21 Janvier 2011, M.S.S. vs. België en Griekenland, § 219).” (R.v.V. nr. 98.398 van 6 maart 2013).

In elk geval dient de nationale rechter de hogere rechtsnorm in het bijzonder de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en de artikelen 15, b) en c) en 21 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, die België als Hoge Verdragspartij binden, te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepaling buiten beschouwing laten.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking der normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Dit wordt andermaal bevestigd door het arrest van het Europees Hof van Justitie Elgafaji vs. Staatssecretaris van Justitie van 17 februari 2009 dat in paragraaf 42 zegt dat “bij de toepassing van het nationale recht, ongeacht of het daarbij gaat om bepalingen die dateren van eerdere of latere datum dan de richtlijn, de nationale rechter dit zoveel mogelijk moet uitleggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de richtlijn, teneinde het hiermee beoogde resultaat te bereiken en aldus aan artikel 249, derde alinea, EG te voldoen” (H.v.J., Elgafaji vs. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-456/07 van 17 februari 2009, <http://curia.europe.eu>; H.v.J., Marleasing, nr. C-106/89 van 13 november 1990, <http://curia.europe.eu>; H.v.J., Commune de Mesquer, nr. C-188/07 van 24 juni 2008, <http://curia.europe.eu>). Wat ook in het verzoekschrift werd aangegeven.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

Ter terechtzitting werd opgemerkt dat de Raad de beslissing waarbij de commissaris-generaal de asielsstatus en subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, heeft bevestigd bij arrest nr. 169 489 van 9 juli 2016.

De advocaat van de verzoeker merkt ter terechtzitting op dat het middel uit twee delen bestaat: het eerste gedeelte is ondertussen achterhaald door het arrest van de Raad inzake de asielaanvraag. Het tweede gedeelte is gebaseerd op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de Europese Unie waarbij er een positieve verplichting bestaat om te onderzoeken of de bestreden beslissing niet tot een schending van deze verdragsbepalingen leidt. De advocaat van de verzoeker stelt dat het tweede deel van het middel geldig blijft.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* wordt in de bestreden akte duidelijk de juridische en de feitelijke vermeld. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het gegeven dat de verzoeker niet over de wettelijk vereist verblijfsdocumenten beschikt, met name is hij niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Waar de verzoeker stelt dat in de bestreden akte niet wordt vermeld wat de rechtsbron is van de genoemde artikelen 75, §2 en 81, mist zijn betoog feitelijke grondslag. De bestreden akte maakt immers op duidelijke wijze melding van de artikelen 75, §2 en 81 van het vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981. Er valt niet in te zien waarom de verzoeker niet in staat zou zijn zich hierop te verweren.

Een schending van de artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

Voorts wordt opgemerkt dat de verzoeker met zijn hoofdzakelijk rechtstheoretisch betoog geenszins aantoon dat de bestreden beslissing het artikel 19 van het Handvest schendt.

Het genoemde artikel 19 van het Handvest luidt als volgt:

"Bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering

1. Collectieve uitzetting is verboden.

2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen."

De Raad merkt op dat verzoekers asielaanvraag werd onderzocht door een onafhankelijke instantie, met name de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze kwam in zijn beslissing van 24 februari 2016 tot de gemotiveerde bevinding dat aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd. Gelet op deze beslissing, die bevestigd werd door de Raad in zijn arrest nr. 169.489 van 9 juni 2016, kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verwijdering van de verzoeker naar zijn land van herkomst, hem kan blootstellen aan behandelingen in de zin van artikel 19.2 van het Handvest. De verzoeker toont daarnaast niet aan en uit de voorliggende gegevens kan niet blijken dat hij wordt blootgesteld aan een collectieve uitzetting. Zoals hierna zal blijken, wordt evenmin aangetoond dat artikel 3 van het EVRM geschonden is. De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM (c.q. artikel 4 van het Handvest) inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd in de asielsbeslissing, waarnaar in de bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen, reeds getoetst of in hoofde van de verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De verzoeker voert verder de schending aan van de artikelen 2 en 3 EVRM en 4 van het Handvest.

Conform artikel 52.3 van het Handvest moet, voor zover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en reikwijdte dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg onderzoekt de Raad *in casu* een potentiële schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, die corresponderen met de artikelen 2 en 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 2 van het EVRM beschermt het recht op leven. De hiernavolgende bespreking in het kader van artikel 3 EVRM geldt analoog voor de aangevoerde schending van artikel 2 EVRM.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden

onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoeker verwijt de verweerder in essentie de bestreden beslissing te nemen zonder een onderzoek te verrichten naar het bestaan van en de bescherming door de overheid tegen de geweldplegingen op oud-leden van de Lashkar-e-Tanzeem militie.

De Raad merkt dienaangaande op dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen aangaande voormelde geweldplegingen en dat hij hiervan geen begin van bewijs en zelfs geen enkel ondersteunend stuk bijbrengt. Met dergelijke loutere beweringen, toont de verzoeker dan ook geenszins een schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De Raad benadrukt dat een risico op een schending van de voornoemde verdragsbepalingen concreet moet worden ondersteund met nadere informatie en dat loutere beweringen van de verzoeker niet volstaan.

Waar de verzoeker de gemachtigde verwijt geen onderzoek te hebben gedaan omtrent de door hem beweerde geweldplegingen alvorens de bestreden beslissing te nemen, voert hij in wezen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en de rechten van de verdediging.

Dienaangaande merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden akte en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde, door de uitdrukkelijke verwijzing naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 24 februari 2016 waarbij aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, wel degelijk de veiligheidssituatie in verzoekers land van herkomst, Pakistan, in rekening heeft genomen. Dit onderzoek heeft met name plaats gevonden in de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 24 februari 2016, die bij arrest nr. 169 489 van de Raad van 9 juni 2016 werd bevestigd en waarin te lezen valt: *“In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Raad geen geloof (kan) hechten aan verzoekers asielrelaas. (...) In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM c.q. artikel 4 van het Handvest. De Raad stelt net zo min als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de (niet-recente) afkomst van verzoeker uit het noordwesten van Pakistan ter discussie en erkent eveneens op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat deze regio geteisterd wordt door een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat weliswaar zeer lokaal van aard is”*. Echter werd onderzocht of de verzoeker elders in Pakistan op veilige wijze kan verblijven en *in casu* werd geoordeeld dat de verzoeker over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote Pakistaanse steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Aan de verzoeker werd inmiddels op definitieve wijze de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De verzoeker heeft dan ook geen belang meer bij het onderdeel van het middel waar hij verwijst naar het feit dat de beslissing van de commissaris-generaal nog niet definitief zou zijn, of het feit dat zijn beroep tegen deze beslissing nog hangende zou zijn. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk, nu de eventuele vernietiging op grond van dit middel de verzoeker geen voordeel kan opleveren. Zoals de advocaat van de verzoeker zelf ter terechtzitting aangeeft, volhardt hij enkel in het tweede deel van het middel, namelijk het onderdeel dat gebaseerd is op het gebrekkig onderzoek van de gemachtigde naar de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikelen 4 van het Handvest.

De Raad stelt voorts vast dat de verklaringen van de verzoeker ongeloofwaardig werden bevonden en dat verder werd geoordeeld dat hij in ieder geval beschikt over een intern vluchtalternatief. Door de verwijzing naar de asielbeslissing van 24 februari 2016 blijkt afdoende dat voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing een onderzoek werd gevoerd naar het risico op een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest in geval van terugkeer naar Pakistan. De verwijzing naar de asielbeslissing, die eveneens aan de verzoeker werd ter kennis gebracht, volstaat en de verzoeker kan de verweerder niet verwijten deze beslissing niet integraal te hebben hernomen in de bestreden akte.

Waar de verzoeker stelt dat een weigering van de internationale bescherming niet uitsluit dat de kandidaat-asielzoeker toch bij verplichte terugkeer blootstaat aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling en dat daardoor de bestreden beslissing het verbod op refoulement schendt, en waar hij stelt dat zijn land van herkomst niet kwalificeert als veilig land van herkomst omdat het niet op de lijst van veilige landen van het Koninklijk Besluit in uitvoering van artikel 57/6/1 van voormelde Wet van 15 december 2016 voorkomt, merkt de Raad op dat de verzoeker *in casu* geen enkel ander concreet element naar voor brengt dan de elementen die reeds werden beoordeeld in het kader van de asielaanvraag. Aangezien deze elementen als niet geloofwaardig werden bestempeld, maakt de verzoeker met de loutere herhaling en zijn bijzonder vage beweringen ter zake een schending van het verbod op refoulement evenmin aannemelijk.

Waar de verzoeker de schending van de hoorplicht opwerpt, merkt de Raad op dat de verzoeker tijdens zijn asielprocedure genoegzaam en uitgebreid de kans heeft gehad om zijn persoonlijke situatie en de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst toe te lichten. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij niet voldoende werd gehoord of dat hij niet de kans zou hebben gekregen om alle relevante elementen naar voor te brengen. Bovendien laat de verzoeker na in zijn uiteenzetting concrete elementen bij te brengen die de bestreden beslissing hadden vermogen te wijzigen. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). *In casu* dient te worden vastgesteld dat de verzoeker zich tot een hoofdzakelijk theoretisch betoog beperkt en dat hij geen enkel nieuw element aanhaalt dat door de Commissaris-generaal niet reeds is onderzocht.

Er blijkt dan ook geen schending van de hoorplicht, noch van de rechten van de verdediging in het kader van het hoorrecht (de rechten van de verdediging als algemeen rechtsbeginsel zijn immers niet van toepassing op bestuurlijke beslissingen behoudens tucht zodat zij *in casu* niet dienstig kunnen worden aangevoerd). Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126), wat *in casu* niet is aangetoond.

De verzoeker voert verder de schending aan van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoeker roept de schending in van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de

fundamentele vrijheden (EVRM) en 2 en 4 van het Handvest, maar hierboven werd reeds gesteld dat niet is aangetoond dat de bestreden beslissing een schending van deze verdragsbepalingen zou inhouden.

De verzoeker geeft verder in wezen aan van oordeel te zijn dat hij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel waar hij de schending van artikel 47 van het Handvest aanvoert. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat de bestreden beslissing genomen is met miskenning van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van de verzoeker laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. Zijn kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft. Voor zover de verzoeker de schending van de rechten van verdediging aanvoert in dit kader, is ook dit onderdeel niet ontvankelijk.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoeker het enige motief van de bestreden beslissing, namelijk dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, niet betwist. Dit motief blijft dan ook staan.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De verzoeker heeft de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE